

"Frank Horvat. Please don't smile"

Palau Solterra-Fundació Vila Casas

Torroella de Montgrí

Del 16 de juny al 25 de novembre del 2018

La Fundació Vila Casas proposa al Palau Solterra una retrospectiva entorn de l'obra i la trajectòria d'un dels fotògrafs de moda més icònics de la segona meitat del segle XX, l'italofrancès Frank Horvat. Es tracta d'un recorregut que té bona part del seu interès en la coparticipació del mateix Horvat en la selecció de les fotografies i el relat biogràfic i professional que les explica. Per tant, l'exposició *Frank Horvat. Please don't smile* ofereix una comprensió de la seva obra heterogènia des de les vivències, les aspiracions i les frustracions personals i també des de les anotacions concretes de les lògiques i les peripècies de l'ofici fotogràfic.

Horvat no escapa de l'imaginari en el qual s'emmarquen molts fotògrafs de mitjans de segle. Un arquetip que troba un interès per la fotografia des de ben adolescent, gairebé de manera fortuïta; que en la pràctica fotogràfica veu una via per donar corda als anhels i somnis aventurers de joventut; tot superant, amb enginy i cops de fortuna, circumstàncies difícils que li permeten, no obstant això, treure un rèdit professional i creatiu, com fou el cas del mateix Horvat en el seu periple pel Pakistan a principis dels anys cinquanta i les seves primeres fotografies icòniques sobre noies joves del país. Aquest mateix arquetip és el que s'emmiralla en els fotoreporters de l'agència internacional Magnum, creada al mateix temps que Horvat s'introduïa en el camp de la fotografia a finals de la dècada dels 40. No és casualitat, doncs, que el mateix Horvat es traslladés a París per trobar Henri Cartier-Bresson per fer cua al local de l'agència, com tants joves de l'època, en espera d'una valoració

crítica de qui aleshores ja era considerat tot un mestre de la fotografia moderna. Després d'unes primeres experiències com a fotoreporter *freelance* al mateix Pakistan i a l'Índia, a mitjan anys cinquanta es traslladaria a Londres per treballar en publicacions gràfiques de primer ordre, com ara *Picture Post* o *Life*.

Del reportatge fotogràfic Horvat es desplaça cap a la fotografia de moda. Àmbit en què, segurament, és més conegut i reconegut per la historiografia i la crítica fotogràfica. Proper a Irving Penn o Helmut Newton, Horvat col·labora amb nombroses revistes del període tant franceses i angleses com nord-americanes, com foren *Jardin des Modes*, la seva primera plataforma, *Vogue* o *Harper's Bazaar*. Un treball desenvolupat en l'espai públic del carrer, a la recerca d'una major naturalització i mundanització visual de la

Frank
Horvat. *Judy
Dent*, 1961.
París.

model i l'imaginari circumdant, va suposar el segell propi de Horvat per trencar amb els amaneraments representacionals que havien caracteritzat fins aleshores la fotografia de moda, important i sol·licitada en temps de la puixança de la societat de consum de la postguerra.

Horvat, que havia estudiat belles arts a l'Accademia di Brera de Milà, faria un darrer salt –lògic, en termes de legitimació cultural– cap a la pràctica de l'autoencàrrec amb projectes més personals, com ara els cèlebres *Portraits of Trees* (1976-1982), *Very Similar* (1982-86) i *New York Up and Down* (1982-87). Tres projectes de tres estils que li obrien les portes cap a un treball més emparentat amb la pràctica d'autor quan l'ofici del fotoreporter i el fotògraf de moda mítics dels anys cinquanta i seixanta quedaven desterrats per a la història. **Núria F. Rius**